

Επρεπε πρώτα να σκεφθώ μια στιγμή, προτού καταλάβω τί εννοούσε: το ότι δεν είχε παιδιά.

— Κάποτε πρέπει να εξεταστήτε και οι δυο, είπα ήρεμα.

Με κύτταξαν σαστισμένοι και έφυγαν. Για εβδομάδες δεν ξανάκουσα πιά γι' αυτούς.

Μια μέρα συνήντησα τον συνάδελφό μου από την γυναικολογική κλινική. Κουβεντιάσαμε για το ένα και για το άλλο, όταν ξαφνικά εκείνος μου είπε:

— Εκτός απ' αυτά, τελευταία μου ήρθε η χωρική σας από το Πρέχτταλ με τον άνδρα της. Τους κύτταξα. Εκείνη δεν έχει τίποτε. Σ' εκείνον οφείλεται το ότι δεν έχουν παιδιά. Το συμπέρασμά μου τον κτύπησε άσχημα.

Αυτό το νέο με απασχολούσε για πολύ. Τι μπορούσε να γίνεται τώρα εκεί επάνω στο έρημο αγροτόσπιτο; Πήρε εκδίκησι για τα βάσανα που υπέστη τόσα χρόνια και τον πληρώνει με το ίδιο νόμισμα για ό,τι της έκαμε;

Μια από τις επόμενες Κυριακές πήγα με το αυτοκίνητο επάνω στο Πρέχτταλ. Ηθελα να βεβαιωθώ για το τί συνέβη. Το αμάξι το άφησα στην πεδιάδα και πήγα με τα πόδια τη μικρή απόστασι προς το βουνό, στο όμορφο, παλαιό αγροτόσπιτο, στην άκρη του δάσους, με τα πολλά μικρά παράθυρα και την γιγάντια στέγη. Δεν έβλεπα κανέναν. Σιγά – σιγά πέρασα γύρω απ' το σπίτι προς τον κήπο.

Πάνω σ' έναν πάγκο, κάτω από μια γέρικη καρυδιά κάθονταν και οι δυο μαζί. Η γυναίκα έκανε ένα κέντημα: εκείνος καταγινόταν με ένα σκάλισμα στο ξύλο. Μπροστά τους, χάμω, σερνόταν ένα μικρό, ξανθό παιδάκι.

Όταν πλησίασα αρκετά άκουσε η γυναίκα τα βήματά μου, με είδε & πήδησε επάνω.

— Γέγκερλε, ο κύριος επιμελητής φώναζε. Και εκείνος με είχε προσέξει, και οι δυο ήρθαν να με συναντήσουν και με χαιρετούσαν λάμποντας από χαρά.

— Πήγαινε, φώναζε η χωρική στον άνδρα της μ' ενθουσιασμό και υπερδιέγερσι, φέρε ένα καλό κρασί. Φέρε και χοιρινό και ψωμί, βούτυρο, λαρδί. Μια τέτοια έκπληξι, — ελάτε γιατρέ, καθήστε εδώ.

Ενώ εκείνος χανόταν προς το σπίτι, καθήσαμε επάνω στον παλαιό ξύλινο πάγκο. Κύτταξα γύρω το παλαιό, χαρούμενο χωριάτικο σπίτι, τα λουλούδια στον κήπο, τα ψηλά δένδρα και ρώτησα τέλος δείχνοντας τον μικρό στην γλόη:

— Και ποιος είναι ο νεαρός εκεί;

— Α, αυτός είναι ο μικρούλης Χάινε μας, κύριε επιμελητά, το παιδί μιας αδελφής μου. Ο πατέρας του και η μητέρα του προ ολίγου καιρού χάθηκαν, σε δυστύχημα, — ναι, ναι, ήταν τρομερό, — και εμείς πήγαμε αμέσως και πήραμε το μικρό. Και τώρα είναι δικός μας. Και αν μπορήτε να το φανταστήτε, γιατρέ: Ο άνδρας μου είναι ξετρελαμένος με τον μικρό. Σχεδόν όλα τα βράδια κάθεται κοντά και του φτιάχνει παιχνιδάκια η του σκαλίζει ζακάρια. Κυτάζτε, είπε δείχνοντας το τραπέζι, ακριβώς τώρα κάνει ένα αλογάκι.

Φώναζε κοντά της τον μικρό και εγώ πέρασα το χέρι μου στα ξανθα του μαλλιά.

Και βαθιά ευτυχισμένος σκέφτηκα: Ναι, εδώ έγινε το θαύμα μιας αληθινής θεραπείας, έτσι όπως την εννοούσε ο Παράκελσος: Ο άρρωστος ξαναγύρισε στο σπίτι του, στο βασίλειο εκείνο, όπου όλοι μας ζούμε, συγχωρώντας ο ένας τον άλλο κάτω από την Χάρι του Θεού.

Πηγή: Hans Killian, Πίσω μας στέκει ο Θεός Sub umbra Dei, § Το θαύμα, σελ. -147

Μετάφρασις: Δρος Αγγλαίας Μπίμπη-Παπαστυροπούλου, Εκδόσις Ογδόη, Εκδόσις «Η Δαμασκός», Αθήναι 2000

ΤΟ ΠΡΩΜΜΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2023

www.agloukasippokr.gr ☎ 2132088417 (Email): pbklukas@yahoo.gr

Για τό μήνα ΙΟΥΝΙΟ 2023 προγραμματίστηκαν:

1/6/2023	ΠΕΜ.	.....	Άγισμός	10 π.μ.
1/6/2023	ΠΕΜ.	.....	Ίερό Ευχέλαιο	19 μ.μ.
3/6/2023	ΣΑΒ.	ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
4/6/2023	ΚΥΡ.	ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
5/6/2023	ΔΕΥΤ.	Άγιου Πνεύματος	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
11/6/2023	ΚΥΡ.	Άγιων Πάντων	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
18/6/2023	ΚΥΡ.	Λεοντίου μάρτ. - Λεοντίου του όσιου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
24/6/2023	ΣΑΒ.	Γενέθλιον Προδρόμου του Βαπτιστού	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
25/6/2023	ΚΥΡ.	Όσιομάρτυρος Φεβρωνίας	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
29/6/2023	ΠΕΜ.	Πρωτοκορυφαίων Αποστ. Πέτρου & Παύλου	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
30/6/2023	ΠΑΡ.	Σύναξις των άγ. ένδόξων 12 Αποστόλων	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.

ΓΕΡΑ ΕΣΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Έξομολόγησι γίνεται: Μόνο όταν μετά από τηλεφωνική συνεννόησι με τόν έφημέρο καθοριστεί συγκεκριμένη μέρα και ώρα, τηλ. **6934603304**

«Σημειώσις»

(I) Συχνά στο παρεκκλήσι μας τελούνται αγρυπνίες, Θεία Λειτουργία, ακολουθίες, & άλλες εκδηλώσεις οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στο μηνιαίο προγραμματισμό μας. Όσοι επιθυμείτε να ενημερώνεστε γι αυτές με SMS, παρακαλούμε ζητήστε το.

(II) Εσπερινός τελείται στις 19:00 μόνο τις παραμονές (προηγούμενο άπόγευμα) κάθε λειτουργίας

Το θαύμα

Πηγή: Hans Killian, Πίσω μας στέκει ο Θεός Sub umbra Dei, § Το θαύμα, σελ. -147

Μετάφρασις: Δρος Αγγλαίας Μπίμπη-Παπαστυροπούλου, Εκδόσις Ογδόη, Εκδόσις «Η Δαμασκός», Αθήναι 2000

Μια μέρα είχα να κάνω επίσκεψι στο ορθοπεδικό τμήμα της Κλινικής μας. Ο διάσημος Ορθοπεδικός μας είχε φύγει ξαφνικά. Βαθιά πικραμένος μας αποχαίρησε, κι έτσι μου προσετέθη στις συνηθείς μου ασχολίες και η διεύθυνσις του Ορθοπεδικού τμήματος.

Στην επίσκεψι πρόσεξα μια καινούργια άρρωστη. Ήταν μια σαραντάχρονη χωρική από τον Μέλανα Δρυμό, που έμενε κατάκοιτη. Το δυνατό, κάπως σκληρό της πρόσωπο, τα τεντωμένα της μαλλιά, χτενισμένα προς τα πίσω, που άρχισαν να γίνονται γκριζα, έδειχναν πώς ήταν απ' τις χωρικές που βλέπει κανείς στα ψηλότερα μέρη του Μέλανος Δρυμού. Οχτώ χρόνια τώρα, έλεγε το χαρτί του γιατρού που μας την έστειλνε, ήταν η γυναίκα παράλυτη κι από τα δυο της πόδια κι έμενε κατάκοιτη. Το ιστορικό ανέφερε ένα μικρό ατύχημα, που της είχε συμβή λίγο πριν μείνη παράλυτη.

τα έβαλα στον γύψο σε τελείως ίσο μήκος και τα δυο. Άφησαμε να θεραπευθούν οι τένοντες και ύστερα από τρεις εβδομάδες βγάλαμε τον γύψο πρώτα από το δεξί και αργότερα από το αριστερό πόδι. Κατόπιν είπα να γίνη μασσάζ στα πόδια και κινήσεις στους αστραγάλους και στα γόνατα.

Αλλά —τόρα πλησίαζε η πιο αποφασιστική στιγμή! Τι θα χρησιμοποιούσε στο τέλος μια επιτυχημένη χειρουργική, εάν η άρρωστη δεν ήθελε να γίνη καλά; Ύστερα από πολλή σκέψη μου ήρθε μια ιδέα.

Δεν είχε χρησιμοποιήσει μια φορά ως τώρα η συνεργασία του θαλάμου σαν βοηθητική δύναμη; Λοιπόν δεν θα έπρεπε να την δοκιμάσω άλλη μια φορά;

Μια μέρα έστειλα την χωρική μου για μασσάζ σε ζεστό μπάνιο, πράγμα που την εξέπληξε. Ήθελα στο μεταξύ να μιλήσω με τις άλλες τις γυναίκες μόνος μου. Μόλις την πήρα έξω, γύρισα στις πέντε άλλες άρρωστες τουωματίου και τις παρακάλεσα να βοηθήσουν στο πείραμα που ήθελα να κάμω. Συγκατατέθηκαν αμέσως και με κατακεραυνώβωλυσαν με τις περιέργες ερωτήσεις τους.

— Λοιπόν, τους εξήγησα το σχέδιό μου, στην επομένη επίσκεψη θα αφιενδιάσω απλά την κυρία Χ. Χωρίς να το περιμένω θα την τραβήξω από το κρεβάτι και θα την στήσω στα πόδια της. Την στιγμή που θα στέκεται, εσείς όλες πρέπει να ξεσπάσετε σε έκπληξη και θαυμασμό. Με καταλαβαίνετε καλά, δεν είναι μια φτηνή χαρά! Η καύμένη η γυναίκα έχει λει στον εαυτό της, ότι δεν μπορεί πιά να περπατήσει, και εσείς πρέπει να την βοηθήσετε. Να της ξαναδώσετε αυτοπεποίθησι. Η έκπληξί σας είναι, χωρίς υπερβολή, φάρμακο γι' αυτήν, απολύτως αναγκαίο για την θεραπεία της. Και αργότερα, όταν θα κάνη τις πρώτες προσπάθειες να περπατήσει, δεν πρέπει να σταματήσετε, να εκπληττεσθε σε κάθε της βήμα. Με καταλαβαίνετε; Η συνεργασία σας είναι πολύ, πολύ αναγκαία.

Κατάλαβαν καταπληκτικά γρήγορα και η αρχική συγκατάθεσι τους μετεβλήθη σε ενθουσιασμό. Ήθελαν αμέσως να κάνουν κάτι, και ακόμη Ινώ βρισκόμουν εκεί, άρχισαν να μοιράζονται μεταξύ τους τους ρόλους των. Τους εξήγησα ακόμη, ότι φυσικά δεν θάπρεπε λέξι, απ' όσα είχαμε πει να φθάση στ' αυτιά της άρρωστης, αλλιώς το πείραμα δεν είχε κανένα νόημα. Μου το υπεσέθησαν και με την επισιμότητα που μου τύ υπεσέθησαν κατάλαβα, ότι είχαν πάρει στα σοβαρά τον ρόλο τους.

Το επόμενο βράδυ, επήγα για επίσκεψη. Ακολουθούμενος από την αδελφή, πέρασα, όπως πάντα, από κρεβάτι σε κρεβάτι. Όλα ήταν όπως πάντα. Μόνον ένας μεμνημένος μπορούσε να αισθανθή μια υπερέντασι που ήταν διάχυτη στο δωμάτιο.

Όταν πλησίασα στο κρεβάτι της χωρικής, παρακάλεσα την αδελφή να με βοηθήσει. Κατόπιν τράβηξα γρήγορα τα σκεπάσματα και διέταξα απότομα την γυναίκα να καθήση στην άκρη του κρεβατιού και ν' αφήση τα πόδια της να κρέμονται κάτω. Η αδελφή και εγώ την πιάσαμε και την κρατήσαμε από το μπράτσο δυνατά. Οι άλλες γυναίκες γύρισαν από τα κρεβάτια τους και μας κύτταζαν με ορθάνοιχτα μάτια.

τα ζώα της. Από τις απαντήσεις της έβγαίνα, ότι ήταν μια γυναίκα που κρατιόταν καλά. Όπως τα απαριθμούσε όλα αυτά σου έκαναν εντύπωσι. Έπρεπε να ήταν μια περίφημη περιουσία μιας μεγάλης αγροτικής οικογένειας.

Ύστερα ήρθα και στην αρρώστιά της. Εδώ όμως βρέθηκα μπρος σε κάτι πολύ παράξενο: «Όταν ζητούσα να πάρω πληροφορίες για το πως έπεσε ή για την πορεία της αρρώστιάς της, άρχιζε η άρρωστή μου να με κατακλύζει αμέσως με ένα χειμάρρο λέξεων.

Λοιπόν, αυτό συνέβη προ οχτώ ετών. Είχαν έρθει να τους επισκεφθούν, ο αδελφός του ανδρός της, η αδελφή της, ο αδελφός της και η πεθερά της. Όλοι ήταν καθισμένοι έξω, κάτω από την γέριχη καρυδιά, σ' ένα τραπέζι, Έλεγαν αστεία μεταξύ τους και γελοούσαν. Εκείνη όμως στεκόταν, όπως συνέβαινε τις πιο πολλές φορές, τελείως μόνη στην κουζίνα και έπρεπε να βράζει καφέ. Κανείς δεν την βοηθούσε. Πάντοτε οι άλλοι την αφήναν να τοικ; υπηρετή. Ήταν μονάχα ένα υποζύγιο. Όταν πήγαινε κι' αυτή να χαρή, ήταν ο τελευταίος; τροχός της αμάξης.

Ακριβώς το ίδιο γινόταν κι' αυτήν τη φορά. Εκείνη στεκόταν στη φωτιά και οι άλλοι διασκέδαζαν. Ξαφνικά παρατήρησε ότι η φωτιά έσβηνε. Βγήκε έξω να φέρη λίγο δαδί. Τρέχοντας κατέβηκε την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε από την κουζίνα στην αυλή όπου ήταν τα ζύλα. Στη βιασύνη της γλίστρησε απ' τη σκάλα, έχασε την ισοροπία της και έπεσε με το κάθισμα δυνατά επάνω στα σκαλοπάτια.

— Δεν μπορούσα να σηκωθώ. Άκουσαν στο τέλος οι άλλοι τις φωνές μου και έτρεξαν —πρώτος ο αδελφός μου κατόπιν ο κουνιάδος μου και εκείνος είπε: «Για όνομα του Θεού, τί έγινε; Γιατί ξάπλωσες στη σκάλα; Έπεσες...» Και η αδελφή μου είπε: «Άννα, τί συνέβη; Πληγήθηκες;» Δεν μπορούσα να πω τίποτε πιά, γιατρέ, μόνον ούρλιαξα από τον; πόνο. Μετά φάνηκε ο άνδρας μου να έρχεται. Γέλασε μόνον και μου είπε: «Γιατί καταρκόνας στη σκάλα; Μπορείς να την κατεβαίνης όπως κι' εγώ!» Ενώ εγώ είχα πέσει και είχα τέτοιους πόνους εκείνος μου μιλούσε έτσι. Κατόπιν όμως φοβήθηκε όταν πρόσεξε ότι δεν μπορούσα να ξανασηκωθώ—και του έφυγε το γέλιο. Από εκείνη την ημέρα γιατρέ μου δεν ξαναπερπάτησα. Είμαι κατάκοιτη και παράλυτη οχτώ χρόνια.

Άρχισε να κλαίη. Την άφησα για λίγο στον πόνο της, και μετά την ρώτησα:

— Και τί έγινε κυρά μου κατόπιν ;

— Α, ναι, είπε κι' αναστέναζε λίγες φορές ακόμη. Όπως ήταν όλοι μαζεμένοι γύρω μου, με σήκωσαν, με έβαλαν στο δωμάτιο, με ξάπλωσαν στο κρεβάτι και κουβέντιαζαν μεταξύ τους τί έπρεπε να κάνουν. Έβρασαν τον καφέ, και ο άνδρας μου έστειλε στο τέλος τον υπηρέτη με την μοτοσυκλέττα να φέρη το γιατρό. Ύστερα από δυο ώρες ήρθε ο γιατρός και με εξήτασε. Δεν μπορούσε όμως να βρη τίποτε, και δεν καταλάβαινε γιατί πονούσα. Στο τέλος είχε τη γνώμη, ότι έσπασε το ιερό οστόύν, ότι έγινε εκεί μια αιμορραγία, και είπε ότι έπρεπε να το αλείψω με ζύγκι, και να μείνω ακίνητη στο κρεβάτι οχτώ μέρες. Και όλοι με λυπόntonσαν, που είχα πέσει τόσο βαριά. Κανείς δεν ήθελε να πιστέψη, ότι δεν μπορούσα πιά να περπατήσω ούτε ο γιατρός, αν και είχε πολύ σοβαρό ύφος. Και προσέξτε γιατρέ, ε;πειδή όλοι σχεδόν είχαν τύψεις, γι' αυτό με επισκέπτονταν τακτικά και μου έφεραν ένα σωρό πράγματα. Πιο πριν δεν μου έδινε κανείς καμμία σημασία. Πριν έπρεπε μόνο να δουλεύω και κανείς δεν με λυπόταν.

Άρχισε να κλαίη κι' εκείνη τη στιγμή ένιωσα, σε τί περιβάλλον χωρίς αγάπη και οίκτο ζούσε αυτή η γυναίκα. Ολόκληρη η κακοτυχία μιας ζωής, μ' ατέλειωτα βάσανα και ταπεινώσεις, γέμιζε την ψυχή της. Αναστέναζε μερικές φορές —ξαναβρήκε τον εαυτό της; πάλι και άρχισε να διηγείται ξανά:

